

153 C. A. SNELLMAN — J. V. SNELLMAN 17.XI 1834  
HUB, JVS handskriftssamling

Warkaus den 17 November 1834.

Älskade Broder;

Jag tackar dig hjärteligen, för Brevvet, och remissen af den 8:de, hvilka jag den 11:te med nöije inhändigade. Jag had förut redan Annus bref på  
10 jag endast, därutii, dett som angick brevets dröjsmål, med underrättelse dit brefs rigtiga ankomst. I genom brevet till Annu torde du min Älskade Broder finna, att mina Skäl att ej resa främ H(kelsing)fors ej var så *barnsliga*, som du säger?. Äfven som ditt bref tyckes visa, i Synnerhet det första, att jag vore alldeles liknöjd, vid att återsee Eder. — Ni endast mig. Dock Känner jag mera Glädje än Sorg, öfver detta, den långa tid som vi varit skilda, är orsaken till att dett en Broders hjärtat ej känner det andra.

Hvad förhållandet Vilhelm och mig emellan beträffar, vill jag endast nämna, att det ej varit så oförliktigt som Du till äfventyrs af mitt förra bref kunde sluta (emedan jag då; och ej utan Skäl var uppretad.) tvärt om har  
20 det varit så alvarsamt och mållöst det är möjligt., Orsaken därtill var en från första Stunden öfverdrifven Egen-kärlek hvilken föranlät mig att alldeles Glömma och bortjaga de känslor af Förtroende och vänskap som man har för en slägtinge, och gammal kamrat. Jag har vänt mig i att utii honom endast See min Förman, utan att dock glömma att när Slägtingen och förman äro i en och samma Person, deras anspråk alltid äro Större, Vilhelm besannar detta (ehuru det ofta kan vara en falsk fördom) fullkomligen, och jag vet ej hvar eller huru jag fått denna *fördom*. Jag mins ej  
30 ||den tid|| att jag haft den, När Jag nu ej viste i hvilken förbindelse jag Särdeles Stod, Och genom ett alvarligt beflitande om mina Skyldigheters fullgörande Så mycket det var mig möjligt, bemöttes med med ett uppförande som tydeligen bevisade att jag ej gjordt till fyllest: dock / \*såsom\* / aldrig / med ord; ock då han var missnöjd med Styrman, Sade han aldrig något till honom, utan det var till mig, i anledning därutaf att jag ej rättade hans värdslösheter, hvilket ingalunda var min Skyldighet som han nog Sjelf viste, och hvarigenom jag åter ådrog mig Styrmans hat. Jag Såg dessa fel och teg. Jag teg äfven då jag fick bannor därför Jag teg då han på alt möjligt vis bjöd till att förödmjuka mig, och beröfva mig den lilla frihet var till jag var berättigad, hade det ej varit en slägtinge hade jag försvarat mig, det var och Jag teg, det enda Jag någongong Svarte var  
40 endast frågan, om det rör mig, är det min Skyldighet, han skulle då sagt, ja, men teg, och jag föragtade honom för dess svaghet att ej kunna Sägga Sanningen åt den det tillkom. Jag har äfven andra Skäl, mindre för min egen del än för hans uppförande mot andra, hvarföre jag ej *hatar* men *föragtat* honom till döden, Jag har fel liksom alla människor, men jag både känner och erkänner dem, Kära Broder du nämde om Ståltet. Ja jag är äfven det, men jag blyges aldrig för densamma, och hvarken, Rike- dom eller Ära, Armod (eller) Förtryck Skall någonsin kunna förmå mig att glömma att jag är en Menniska, att Gud aldrig Skapt den ena Menniskan till Slaf af den andras Nycker och onda hjärtas fordringar, Och då en  
50 utaf mina Medmenniskor (, som så ofta händer, i Synnerhet på Sjön) behandlas med Förtryck och orättvisa, skall om äfven min timmeliga Lycka berodde däraf, jag aldrig bocka mitt bifall därtill, tvärtom Skall han i mig finna en hjälppare och om min oförmögenhet det ej medgifver åtmindstonet den som beklagar hans hårda Öde och Guds hämd öfver förtyckaren.

Detta min Älskade Broder är min Stolthet, detta är det jag som jag aldrig Skall glömma. Klandra mig om du vill, eller beklaga mig om du så tycker. Millioner Skola göra det. Äfven jag Seer och har lenge insett att dett aldrig Skall leda mig till någon Lycka; men Ske Guds vilje, och gifve Han tålmod och undergifvenhet.

Det är ej för osämja med V(ilhelm) som jag lämnade mig hemma I vinter, utan för Erhållande af Examen. Jag Skulle till och med Spekulera på 2:ne, om det är möjligt. V(ilhelm) Seglade den 10:de fr(ån) viborg Jag anlände hit den 14:de men måste vänta på Samuel till den 20:de, han är så ledsen att Du ej viste af att besöka honom i fjol, och helsar, hjärteligt. Ach hvad jag älskar honom. han är så nöjd i Sitt Mörker och knappa omständigheter i visst hopp om ett *Evigt* Ljus och Sällhet.

10

När jag kommer hem och \*får\* (\*\*\*) mina Affairer, Skall jag åter hälsa på eder med några rader. Adjeu min Egen Älskade Broder, hälsa Annu, hjärteligt, dess förr jag erhåller bref dess fortare Skrifver jag. Lev väl och sålt önskar ingen mer än Din

August.

P. S. Altid då man Skall Skrifva Bref är det bråttom och Slarverie, Men det måtte väl i Winter ännu blifva bättre tid. Nu väntar budet som far till Jorois Post Contoir

20

## 154 C. H. SNELLMAN — J. V. SNELLMAN 28.XI & 9.XII 1834

HUB, JVS handskriftssamling

Palo d. 28 Novemb:r 1834.

Älskade Son!

30

Jag bekom dit bref utaf Augustii vid hemkomsten som gjorde min glädje fullkommen då Försynen unnat oss alla sin omvårdnad, till själ och kropp. Min resa var Contrair på Utgående, men ganska gysam på Retour, så at jag hant aftakla alt innan Wintren inföll som skedde d(en) 28 Oct(obe)r då N(y)Carleby Å frös fast förr gått.

Wid afseglingen ifrån Grimsby blef jag hastigt Sjuk antingen af koppar Ärg, eller en släng af Cholera, men öfver vant den på 8 dagar: det var ock Lycka för Rederiet, ty jag var utan Styrman ehuru Briggen är 100 Läster; men ingen kunde fås vid afseglingen, som skedde i brådska.

40

Edert sommar nöije som Annu fullständigt beskrifvit i sitt bref till Mamma, uti sällskap med bildade Ädle människjor är fägnande Contrast af vårt öde i Härmä; men tro dock icke at vi äro utan all upmuntran under lifvets besvärligheter; stundom hafva vi än roligt på Palo som förr; och i hvardags lifvet går tiden fort då man hafver något mål hvartåt man sträfvar.

Jag arbetade och bestyrde med full ifver hela Wår sommaren, och Mamma hafver gjort Likaså hela Hösten; men torckan uti vår fina Lersand åkrar gjorde stor rabatt i skörden; ty ingen rägn droppa i sommar kom till roten af vexterne. Rågen bärgade sig best, så at vi kan komma till sommaren: krydgården vexte intet.

50

Nu till annat! Rådman Lithen berättade at August skulle Lämna Skeppet i Wiborg och tillade — där uti gör han rätt för Han bör, tencka på at blifva Styrman, men nu begynner jag en(igt) renomeer at tencka det han icke ens följt hem med Skeppet då intet höres ifrån honom, som vore nog